

Barnasíðan

Prinsessurnar tólv Triði partur

Tá ið tann elsta prinsessan bjóðaði Mikal við í dansin, bukkaði hann fyrri henni, og segði vinarliga við hana, at hann vildi fegin koma. Síðani fór hann til træið og segði: »Eg havi givið tær vatn, og verið góður við teg. Gev mær nú klæðir sum prinsar ganga í.«

Beinanvegin fekk hann eina litla vakra ljósareyða blómu, og so skjótt hann hevði slitið hana, fekk hann tey vakrastu klæðini, hann nakrantið hevði átt. Í hesum klæðunum gekk hann til kongsins, og spurdi hann, um hann ikki kundi royna at loysa loyndarmálið.

Mikal hevði so vøkur klæðir, og sá so væl út, at ongin kendi hann aftur, og øll dæmdu hann beinanvegin. Hesa náttina kundu øll síggja hann, og hann dansaði við øllum prinsessunum, men tá ið hann skuldi dansa við Linu, bleiv hann smæðin, og kundi onki siga.

»Ert tú nú ov stoltur at tosa við meg, nú ið øll fara við tær sum einum prinsi, og ikki einum manni ið arbeiðir í garðinum fyrri pápa mín?« segði Lina argandi.

»Ver ikki bangin fyrri tí,« segði Mikal. »Tú skalt ikki giftast einum garðyrkismanni,« segði Mikal blidliga við hana.

Lina hugdi bangin at honum, og var tað ringt hjá henni at tosa.

Skjótt blivu skógvarnir hjá teimum slitnir, og tá ið hanin gól, settust tey øll

og byrjaðu at eta. Men hesa ferð var maturin so góður, og nógv var vinið, ið Mikali varð boðið, men hann ansaði eftir og drakk einki av tí, sum honum var bjóðað.

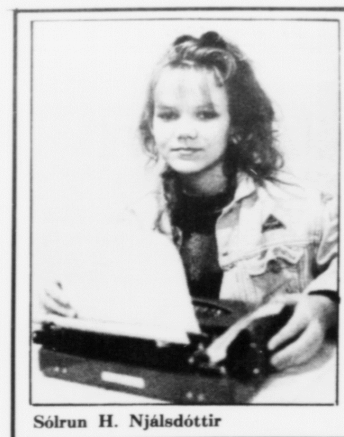
At enda var honum givið eitt vínglas av gulli, og tann elsta av prinsessunum segði: »Heksa-höllin hevur nógvvar loynidómar at goyma. Kom til mín og drekk henda drykkin, og tá ið tú hevur gjørt tað, kanst tú koma her so ofta tær lystir.«

Mikal tók glasið og segði: »Prinsessur. Tá ið eg var ósjónligur, tá hoyrði eg hvat tit søgdu um meg, og eg veit væl, at hatta vinið fær meg til at gloyma alt. Men kortini ætli eg mær at drekka tað, tí Lina vil, at eg skal drekka tað.«

Mikal lyfti glasinum og ætlaði at drekka, men so knappliga rópti Lina: »Nei, drekk ikki. Eg vil heldur giftast einum garðyrkismanni.« Lina fór at gráta, men Mikal blakaði glasið frá sær og leyp tvørtur um borðið, har Lina sat. Síðani fóru tey heim, tvey og tvey.

Tey sigldu yvir vatnið, og so skjótt sum tey vóru farin yvirum, hurvu höllin og vatnið. Lina og Mikal fóru til kongin og Mikal segði kongi frá, hvussu tað bar til at skógvarnir hjá prinsessunum altíð vóru so slitnir um morgunin.

»Tú hevur vunnið,« segði kongurin, »hvørja vilt tú hava?«

Sólrún H. Njalsdóttir

